

Bálint Endre

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXII. évfolyam, 50. szám, 2018. december 14.

Fiatalabb koromban néha kapcsolatot kerestem azokkal, akikkel foglalkoztam, akikről írtam, s különösen, akiket nagyra becsültem. Azt képzeltem, valami párbeszédet kezdeményezek velük írásaimban, s néha megpróbáltam alkalmat teremteni arra, hogy bekapcsolódjanak a beszélgetésbe. (Ma már írásaimat nem tukmálom tárgyukra, nem próbálom tapintatlanul kikényszeríteni a dialógust, de ma is örülök, ha létrejön.) Valamiképp az az érzésem is volt, hogy ajándékot küldök. Így akartam Pilinszky-könyvem kéziratát eljuttatni a költőnek, s közös ismerősünket, Bíró Yvette-et kértem meg, készítené elő Pilinszkyt, hogy fel fogom hívni. Yvette azonban elfeledkezett kérésemről, úgyhogy kölcsönös zavarban zajlott le első telefonbeszélgetésünk, s ez folytatódott első találkozásunkkor is (a költő tízpercenként megkérdezte, hogy nem kérek-e kávét, én mindig kértem, s hazafelé a trolibuszon aztán csodálkoztam, és a *numen adestnek* - az istenség, a zseni jelenlétének - tulajdonítottam, hogy remeg a lábam).